

maar dat was Lippmann-Rosenthal te veel werk geweest – trouwens, wat voor zin zou het hebben, de aparte rekeningen in stand te houden? De roofofbank wist dat de gedeporteerde Joden niet zouden terugkeren – begin '43 werden alle individuele rekeningen op last van Seyss-Inquart tot een *Sammelkonto* gecombineerd (men was toen bij de registratie van wat elk persoonlijk had ingeleverd, stevig achterop geraakt) en werd alles wat aan goederen was binnengestroomd, in soorten ingedeeld. Op de verkoop van datgene wat daarvoor in aanmerking kwam, gaan wij hier niet verder in – wij schreven er al over in ons deel 7.¹

Zo hadden de *VVRA* en Lippmann-Rosenthal één groot roofofbcomplex gevormd. Er werden door het Beheersinstituut kort na de bevrijding beheerders/vereffenaars benoemd voor beide onderdelen samen: beheerders-vereffenaars van, zo ging het heten, de Liquidatie van *Vermögens-Verwaltung* Sarphatistraat, oftewel de LVVS, en voor de *VVRA*. Van die twee was de *VVRA* het belangrijkste: daar moesten in hoofdzaak de gelden uit geput worden die via de beheerders/vereffenaars van de *VVRA* en de LVVS naar de rechthebbenden toe zouden gaan. Evenwel: wie hadden er nog recht op een aandeel in die twee boedels en waar bestonden die boedels eigenlijk uit?

Wat het eerste betreft: van ca. dertienduizend Joden waren vermogensbestanddelen bij Lippmann-Rosenthal terechtgekomen. Van de armste Joden was niets genoteerd (zij hadden niets in te leveren gehad), van de iets minder armen waren wél rekeningen geopend maar uit deze groep hadden maar weinigen kunnen onderduiken en waren, doordat zij, globaal genomen, in een vroeg stadium waren gedeporteerd, ook maar weinigen teruggekeerd – het waren, alweer: globaal genomen, de Joodse middenstanders en de vermogenden, althans diegenen die over enige financiële reserves hadden beschikt, die in iets grotere getale in leven waren gebleven, hetzij doordat zij voor hun onderduik hadden kunnen betalen, hetzij doordat zij in een later stadium gedeporteerd waren, hetzij doordat zij in Bergen-Belsen of in Theresienstadt waren beland. Kort na de bevrijding kende de LVVS slechts de namen en adressen van ca. tweeduizend Joden die er een vordering op hadden, maar dat aantal steeg. De beheerders/vereffenaars van de LVVS slaagden er namelijk in om, uitgaande van het *Sammelkonto* en van de registratie door Lippmann-Rosenthal-Sarphatistraat, de boekhouding van het complex te reconstrueren en daarbij bleek dat in totaal, gezins- en familieleden van rekening-

¹ Nl. in de paragraaf 'Vermogensliquidatie' van hoofdstuk 3: 'Slot der Jodenvervolg-ing'.